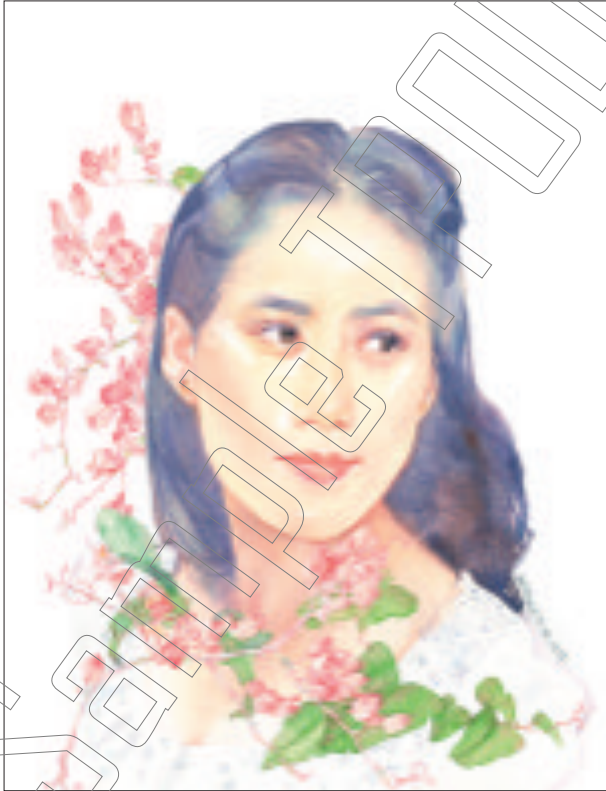

ໂອ້ລວາກ

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ไอ้สาว • ไอ้สาว สุวรรณ

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๖

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กรกฎาคม ๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิต

ราคา : ๕๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ไอ้สาว สุวรรณ.

ไอ้สาว.-กรุงเทพฯ : อักษรไอ้สาว, ๒๕๕๖.

๗๖๓ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-373-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรไอ้สาว จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรไอ้สาว จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

คำนำ

โสภาค สุวรรณ

ในจำนวนงานของข้าพเจ้าที่ผ่านมา ไม่ว่าจะ เป็นไพร่ชนิยาย ซึ่งท่านผู้อ่านส่วนมาก ได้บอกกล่าวทางจดหมายส่วนตัว...ผ่านทางนิตยสาร และสำนักพิมพ์ผู้รวมเล่มต่างๆ ได้บอกเล่าให้ฟังว่า เป็นแนวที่ท่านโปรดปรานที่สุด หรือนิยายแนวอื่นๆ ล้วนมีที่มาคล้ายกัน คือ ความประทับใจอันลึกซึ้ง จนถึงกับต้องหยิบปากกาถ่ายทอดความคิดคำนึง อีกจินตนาการ ออกมาเป็นตัวอักษร หลายสิบเรื่องก่อนหน้า

‘โซ่สวาท’ เป็นนิยายที่มีพล็อตแตกต่างจากเรื่องรักโรแมนติคอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง คืออาจกล่าวได้อย่างเต็มปากเต็มคำได้ว่า เป็นพล็อตที่ยังไม่มีนักเขียนไทยใช้มาก่อน ซึ่งคล้ายคลึงกับงานเขียนอีกชิ้นหนึ่งในอดีตของข้าพเจ้า ได้แก่เรื่อง ‘สงครามดอกกุ๊ก’ ที่ข้าพเจ้าพล็อตแนวเรื่องเพื่อเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้อง เกี่ยวกับโรคเอดส์ หรือ HIV

ต่อมา ‘สงครามดอกกุ๊ก’ ได้เป็นละครโทรทัศน์แพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง ๗ สี และได้รับรางวัลของ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี

นิยายเรื่อง ‘โซ่สวาท’ มีความคล้ายกันที่พล็อตของเรื่องเกี่ยวกับการตั้งครรภ์แทน หรือ Surrogacy ซึ่งเป็นความก้าวหน้าล่าสุดในวงการแพทย์ และวิทยาศาสตร์ แห่งศตวรรษที่ ๒๑ นี้ ยังไม่มีนักเขียนไทยท่านใดเขียนมาก่อน

แม้ว่าเรื่องเหล่านี้ จะเป็นที่รู้จักกันมาเป็นเวลาพอสมควรก็ตาม

ข้าพเจ้าเกิดความสนใจ และประทับใจอย่างแรง จนถึงกับจินตนาการสร้างพล็อตนิยายเรื่อง ‘โซ่สวาท’ ก็เมื่อน้องนก ลูกสาวคนเล็ก หรือธนสรวง ศรี-โสภาค ทอมป์สัน เล่าให้ฟังว่า

“พี่สาวคนที่สองของเจ้านั้น ทอมมีนะคะ เป็นมะเร็ิงที่เต้านม หมอไม่แนะนำให้ตั้งครรรภ์ มีลูก เพราะจะทำให้มะเร็ิงกลับคืนมาอีก”

เจ้านั้นเป็นสามีมของน้องนก มีพี่สาวสองคน คือ เคลลี่พี่สาวคนโต และทอมมีพี่สาวคนที่สอง เจ้านั้นเป็นบุตรชายคนเล็ก คนเดียวของครอบครัว บิดาเป็น

ผู้ว่าการรัฐวิสคอนซิน และอดีตรัฐมนตรีสาธารณสุข ของสหรัฐฯ สมัยประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช เคยเดินทางมาประเทศไทยและได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน

ข้าพเจ้าจำได้ดี เมื่อได้ดูข่าวทางโทรทัศน์ ได้ยิน ได้เห็นคุณพ่อของเจสัน เยี่ยมถึงการรณรงค์ป้องกันโรคมะเร็งในสตรี ท่านพูดถึงความรู้สึกของท่าน เมื่อได้ข่าวบุตรสาวคนเล็กป่วยด้วยโรคนี

หลังจากนั้นไม่นาน น้องนั้นก็เล่าให้ฟังเพิ่มเติมว่า

“ทอมมีตกลงจะให้สูติแพทย์แซ่แข็งไขของเขา จนกว่าจะหาคนตั้งครรภ์แทนได้...แพทย์เอาไขของทอมมีและสเปิร์มของสามีเลี้ยงในห้องทดลอง จนได้ตัวอ่อนที่สมบูรณ์ (EMBRYO...VERY GOOD EIGHT-CELLED EMBRYO) ...ทอมมีมีไขเพียงใบเดียวเท่านั้นนะคะ หมอจะแซ่แข็งตัวอ่อนไว้ก่อน...”

อีกปีกว่าๆต่อมา ข้าพเจ้าจึงได้ข่าวนายินดีว่า

“ मामี่ขา พี่สาวคนโตของเจสัน ที่มีลูกแล้ว ๒ คน เค็ลลี่นะคะ ตกลงจะเป็น Surrogate Mom ให้น้องสาว หมอเริ่มปฏิบัติการแล้วนะคะ นกจะช่วยฉีดฮอร์โมนให้เค็ลลี่ระหว่างวันสุดสัปดาห์ मामี่ช่วยภวานาบอกพระให้ทุกอย่างเรียบร้อย เพราะทอมมีมีไขเพียงใบเดียว มีตัวอ่อนแซ่แข็งเพียงตัวเดียวเท่านั้นในโลก ถ้าไม่สำเร็จละก็ ทอมมีจะหมดโอกาสมีลูกของตัวเองคะ”

ข้าพเจ้าติดตามข่าวคราวจนได้รับข่าวดีในที่สุดว่า ตัวอ่อนที่แซ่แข็งมาปีกว่า ได้เดินทางเข้าไปฝังตัวในมดลูกของเค็ลลี่เรียบร้อย แล้วเติบโตครบกำหนดคลอดออกมาเป็นทารกเพศหญิง นัยน์ตาสีฟ้า โต ผมบลอนด์ อ้วนท้วนแข็งแรง

สถานีโทรทัศน์ในเมดิสัน รัฐวิสคอนซิน ได้สัมภาษณ์สองสาวพี่น้อง ออกอากาศทั่วประเทศ ข้าพเจ้าได้ชมเป็นขวัญตา ชื่นใจในความสำเร็จของแพทย์และทีมงาน

ทุกครั้งที่มีโอกาสพบหนูน้อย ผู้ถูกแซ่แข็งมาปีกว่า ก่อนจะมีโอกาสถือกำเนิด เติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ น่ารักน่าเอ็นดู ที่เปรียบดั่งสิ่งมหัศจรรย์ของมนุษย์ ข้าพเจ้าก็เกิดความประทับใจอย่างแรงกล้า ที่จะค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม แล้วพล็อตนิยาย เพิ่มจินตนาการ ด้วยปรารถนาจะนำรายละเอียดเหล่านี้ มาสู่

ท่านผู้อ่านผู้มีอุปการคุณ และเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้ามานานแสนนานอีกครั้ง

การเขียน และวางพล็อต มิได้เกิดขึ้นง่ายๆ แต่ต้องใช้วิริยะ อุตสาหะ การค้นคว้าหาเรื่องราว ทั้งในวงการแพทย์ วิทยาศาสตร์ อีกรกฏหมายไทยที่เกี่ยวข้อง ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ หมายมาดจะเขียนนิยายอย่างไม่สุกเอาเผากิน ทุกสิ่งทุกอย่างต้องสมจริง ด้วยเหตุและผล อีกทั้งความถูกต้องทางศีลและธรรม ก็ด้วยสำนึกเสมอว่า การเสนอเรื่องราวของมนุษย์ทั้งด้านพฤติกรรมและจิตใจ ในด้านร้ายๆ อาจจะเรียกเรตติ้งแรง แต่ก็มีความจำเป็นในความรู้สึกของข้าพเจ้า ที่จะเสนอผลงานด้านที่ถูกต้อง ไม่เบียดเบียนความสุขผู้อื่น ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใดเช่นกัน

ข้าพเจ้ามีความปลาบปลื้มอย่างยิ่ง ที่ได้เขียนนิยายเรื่อง 'โซ่สวาท' โดยยึดหลักดังกล่าว ทั้งได้เสนอข้อมูลเพื่อความบันเทิง อีกความเข้าใจในก้าวหน้าของวงการแพทย์ และวิทยาศาสตร์ อีกแง่มุมหนึ่ง

ขอขอบคุณ บ.ก.หญิงไทย คุณสุวรรณา ส่งเสริมสวัสดิ์ ผู้เป็นมิตรเก่าแก่ สนับสนุน ยกย่องผลงานของข้าพเจ้าเสมอมา ขอขอบคุณบ.ก.สำนักพิมพ์เพื่อนดี และคุณสันติ-คุณวารภรณ์ ส่งเสริมสวัสดิ์ และท่านผู้อ่านผู้เป็นแฟนเหนียวแน่นของ **โสภาค สุวรรณ** ผู้ได้ให้กำลังใจและมีอุปการคุณอุดหนุนงานเขียน เมื่อรวมเล่มแล้วตลอดมา...เมตตา ไม่ตรีจิตเหล่านี้ จะอยู่ในหัวใจข้าพเจ้าตลอดกาล

ขอขอบใจน้องสาว สายสัมพันธ์ ฉัตรพลรักษ์ ผู้จัดการส่วนตัวเกี่ยวกับงานเขียนของข้าพเจ้า ที่ช่วยให้งานชิ้นนี้ เรียบร้อยสมบูรณ์อีกครั้ง

ด้วยความรัก และนับถือ

รำไพพรรณ ศรีโสภาค

โสภาค สุวรรณ

DAYTON, OHIO U.S.A.

๙ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๕

SAMPLE 100

โหลวณ

โสภาค สุวรรณ

Sample Text

SAMPLE PDF

“หัด...หัด...ใครอยู่ข้างล่างบ้าง เห็นลูกชายฉันทันมั๊ย”

เสียงนั้นดังลงมาจากชั้นบนของบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ ปลุกสร้างอยู่ในบริเวณที่ดินสามร้อยตารางวา ด้านหลังสุดติดกำแพงสูงของบ้านหลังถัดไป ซึ่งเป็นตึกใหญ่โอ้อ่าหลังงาม มีเรือนไม้ปลุกแบบเรือนแถวสามห้องนอนชั้นเดียวสำหรับลูกจ้าง มีห้องส้วม ห้องน้ำ บริเวณซีก-ล่าง ถัดไป...ไม่ไกลจากแท็งก์น้ำขนาดใหญ่สองใบ คือเรือนครัว สำหรับหุงอาหาร และลูกจ้างใช้กินข้าว

ห่างออกไปไม่มากนัก เจ้าของบ้านสร้างโรงรถสำหรับรถสองคัน และแบ่งเป็นห้องเก็บของ ถนนจากประตูใหญ่ติดถนนจึงแยกเป็นสองทาง ด้านหนึ่งตรงมายังโรงรถ อีกด้านตรงข้ามตัดต่อไปยังบันไดหน้าบ้าน

เด็กชายวัยรุ่นต้น ๆ ไม่เกิน ๑๒ ปี ผู้กำลังจูงรถจักรยานสองล้อออกจากโรงรถ ชะงักนิดหนึ่ง มิใช่เขาคงคนเดียวที่ได้ยินเสียงดังกรู๊ว ๆ จากบนบ้าน...เด็กหญิงวัยใกล้เคียง ผู้มีอาวูโสกว่าเขาเพียงสองปีก็ได้ยินเช่นกัน

โดยเฉพาะเมื่อคนบนเรือนครึ่งตึกครึ่งไม้ ขึ้นเสียงดังอีกเท่าตัว เน้นชื่อเด็กหญิงวัย ๑๔ ปี ชัดเจนทีเดียว

“งาม...งาม...อยู่ที่ไหน...หา...ฉันรู้ว่าแกได้ยิน...บอกก็หนแล้วว้า ถ้าฉันเรียกให้รีบรับคำ ไม่น่านิ่งอมพะนำ”

“หัด...หัด” เด็กหญิงผู้มีอาวูโสกว่าหันขวับไปทางเด็กชายผู้อ่อนวัยกว่าเพียงสองปี “คุณนายแม่เรียกแะ”

“ฟังมขึ้นไปรับหน้าแล้วกัน...นะ...น่า...นะ” อนุหัตตะระชิบกระซิบพอได้ยินทั้งแวตตาและน้ำเสียงแว่วนอนอย่างเคย เป็นเช่นนี้ทุกครั้ง หากเขามีจุดหมายปลายทางที่รู้จักันดีว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหลบลิ้นหน้า มิให้มารดาู้เห็น

“คุณหัด” นางถมยา สตรีวัยกลางคนผู้เป็นทั้งแม่บ้าน คนครัวเสริจสรรพ เนื่องจากคนใช้หรือลูกจ้างบ้านนี้ยังไม่ทัน บางคนหกเดือน บางคนมาแค่สองสาม

วันลาออกก็ยังมี

สตรีวัยกลางคนเดินออกจากครัว เยี่ยมหน้าอยู่ที่ประตูซึ่งเปิดกว้าง พลังจับตามองเด็กหญิงชายแรกรุ่งทั้งคู่ พลังอดคิดไม่ได้...ก็คำเรียกขานผู้ที่ส่งเสียงกริ้ว ๆ มาจากบนเรือนนั้นแหละ...

เด็กหญิงรุ่นสาวเรียกคุณนายชมขึ้นว่า ‘คุณนายแม่’ ตามที่ได้รับคำสั่งสอนตั้งแต่คุณนายรับหล่อนมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เมื่ออายุได้สองขวบ หลังจากรอบตุรในอุทรมาสิบกว่าปี ตั้งชื่อใหม่ หลังจากให้พระผูกดวงของเด็กกับเจ้าของบ้านเรียบร้อยแล้วว่า จะเข้ากันได้ดี ไม่มีอุปสรรค กาลกิณห์ทั้งสิ้นทั้งปวง

เด็กหญิงงามเนตรจึงเรียกคุณนายว่า ‘คุณนายแม่’ และบุรุษผู้เป็นสามีของเธอ หรือเจ้าของบ้านฝ่ายชายว่า ‘คุณนวิฑูร’

จุดประสงค์สำคัญก็คือ คุณนายยังรอคอยให้ฟ้าดินลิขิตบุตรแท้ ๆ ซึ่งมีผู้ทำนายทายทักว่า จะมาเกิดให้ได้ชื่นชม สมปรารถนาในไม่ช้า

แน่ละ คำทำนายดังกล่าวก็กลายเป็นจริงขึ้นมาทันตาเห็น เมื่อเด็กหญิงงามเนตร บุตรีบุญธรรมได้เป็นพี่สาวเด็กชายอนุทัต ลูกในอุทรของคุณนายชมขึ้นอีกสองปีต่อมา

นางภมยาเป็นผู้ที่รู้เห็นความแตกต่างระหว่างลูกในไส้ และนอกไส้ของนายจ้างอย่างกระจ่างแจ่มยิ่งกว่าลูกจ้างคนใดที่เคยผ่านเข้า-ออกในบ้านหลังนี้ ด้วยระยะยาวนานที่แกอยู่รับใช้มาตั้งแต่สองสามีภรรยาเพิ่งจะสมรส สร้างครอบครัว

เรื่องของลูกนอกไส้นั้น คนครัวไม่แปลกใจเลย หลังจากซาบซึ่งเป็นอย่างดีในนิสัยและน้ำจิตน้ำใจของคุณนายชมขึ้นมาตลอด ไม่ว่าจะกับตัวแกเอง ผู้มีอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ กับนายจ้างฝ่ายหญิงตามเหตุการณ์ประจำวัน หรือประจำสัปดาห์ ไม่กี่วันหวยออก...หรือลูกสาวบุญธรรมของนายจ้าง

ใช่...ลูกนอกไส้ของคุณนายชมขึ้นมีได้อยู่ในฐานะระดับเดียวกับลูกในไส้แน่นอน แม้จะได้รับสิทธิให้มีห้องนอนในบ้าน มีไซเรื่อนคนใช้ หากเด็กหญิงงามเนตรมีงานบ้านประจำวันที่คุณนายแม่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุผลที่บอกทุกคนในครอบครัวนั้นแหละ...

‘งานลูกผู้หญิง ต้องหัดจับ ทำให้เคยมือ ต่อไปข้างหน้าใครจะไปรู้ล่ะ จริง

มัย...จะมีบุญวาสนาราชรถมาเกยตีนหัวกระไดบ้าน หรือจะเป็นมอเตอร์ไซค์รับจ้าง
ไม่กี่คนซาเล้งรับขวดเปล่า หนังสือพิมพ์ก็ได้...'

งานล้างจาน เถลิงชยะ กวาดเช็ดพื้นชั้นบนทุกห้อง จนกระทั่งบันได ส่วน
ชั้นล่างนั้น นางถมยารับหน้าที่มาให้หลานชายของแก ซึ่งพ่อแม่ฝากมาเลี้ยง หลัง
จากเลิกกรหาย่ำร้างไปคนละทิศละทาง

แก๊งเป็นหนุ่มวัยรุ่น มีหน้าที่ประจำหลังเรียน คือดูแลตัดหญ้า รดน้ำต้นไม้
เซ็ตรถ ล้างรถสองคันของนายจ้าง ยกอาหารเวลามีแขก

ในความรู้สึกของนางถมยา คนที่น่าสงสารมากกว่าเพื่อนก็คือ เด็กหญิง
ผู้เป็นลูกบุญธรรมของคุณนายนั่นเอง

ยามใดที่แกโกรธ โมโหโทโส เจ้าของบ้านฝ่ายหญิง เมื่อการกั๊ยมเงินไป
เล่นหวย หวังรวยลัดไม่ประสบความสำเร็จดังใจ...เมื่อนั้นแหละ นางถมยาจะก่น
ว่า เท้าความไปถึงความกดดัน ไม่เป็นธรรมที่แกได้รับจาก 'ดอกเบ็ย ดัดนิสัย'
ตามที่คุณนายชมชื่นเรียกขาน ซึ่งแน่นอน เป็นจำนวนมากกว่าปกติ...รวมทั้ง
เรื่องราวของเด็กหญิงงามเนตรก็เช่นกัน ที่แกมักจะหยิบยกขึ้นมาด้อมย่าทำแกง
เหมารวมไปด้วย...

'ดอกเบ็ย ดอกหอย คิดมากกว่าชาวบ้าน เพื่อจะตัดสันดาน...ตัดเด็ด
อาไร...เค็มจนเกลือเรียกพี่นะไม่ว่า จะมาตัดสันดานชั้นให้เลิกเล่นหวยได้ยังไง...
ยะ...เล่นมาตั้งกะสาวจนแก่ปุนนี้ ไม่ถูกเงินล้านเป็นเศรษฐีลากเกียะก็ให้มันรู้ไป...
แล้วใครที่น่าสมเพชยิ่งกว่าชั้น...ก็งามเนตรใจ...ไอ้แก่นะ แกยังมีป่าช่วยเลี้ยงดู
มีข้าวกิน มีเงินใช้ มีญาติในไส้...อย่าทำระยำ ก่อเรื่องวุ่น ๆ อย่างไอ้พวกวัยรุ่น
สมัยนี้ ดูอย่างงามเนตรสิ กำพร้ามาจากสถานเลี้ยงเด็ก พ่อแม่ไม่มี ต้องมาให้
คนอื่นเลี้ยง...เฮอะ...ข้าวแดงแกงร้อนก็เม็ด ๆ วันดีคืนดีเขาหมั่นไส้ โมโหโกรธา
ไม่ได้ตั้งใจ เขาก็ล่ำเลิกซะไม่เหลือติดกันขามซึกเม็ดเดียว...อย่าให้พูดเลย...คนอาไร
เอาเขามาเลี้ยงแล้วทวงบุญทวงคุณซะแทบกระดิกตัวไม่ได้ ไอ้ที่เป็นบุญก็เป็นบาป
หมด...'

“งาม...แกรีบขึ้นไปเสนอหน้าคุณนายแม่ซะก่อนไป”

นางถมยาพ่ายกเปิดกับเด็กหญิงรุ่นสาววัย ๑๔ ปี แล้วเลยบ่นอีกนิด

“ส่งลัยลมเสียดเข้า...คุณทวดจะไปไหน” แกหันไปทางเด็กชายผู้เป็นบุตรคนเดียว
สุดรักสุดหวงของมารดาเขา

“ถ้าไปบ้านครูเพยละก็ ขอบันตะไคร้สดจากสวนริมแม่น้ำกับพริกชี้หนูให้ป่า
หน้อยนะคุณทวด จะทำพลา่กั๋งเย็นนี้ ให้คุณพ่อแกล้มเป็ยรเย็น ๆ เผื่อจะอยู่บ้าน...
คุณแม่อารมณ์ดี พรุ่งนี้ป่าจะขอกู้เงินซั๊กห้าร้อย เฮ้อ...เนี่ย...ขอยืมดี ๆ นะ ให้มา
สาม ดอกอีกต่างหาก”

“คุณทวดจะอยู่บ้านร้อ...” หลานชายคนเดียวทำเสียงกระแอมกระไอมาจาก
โตะในครัว โตะสี่เหลี่ยมขนาดนั่งล้อมได้สี่คนสำหรับลูกจ้างกินข้าว...แก้งกำลังตัก
แกงส้มผักระเดียดคั้งคืนราดข้าว แนมด้วยปลาเล็กปลาน้อยทอดกรอบ อาหาร
เช้าของเขาจะออกไปเข็นรถตัดหญ้า “พลา่กั๋งก็เถอะน่า ไหนจะสู้ต้มยำไก่สาว
ภัตตาคารริมน้ำได้แล้...า...า...” เด็กหนุ่มลากเสียงยาวอย่างมีความหมาย...เลศนัย
ทุกถ้อยคำของแก้งไม่ต้องอธิบาย ด้วยทุกคนในบ้านซาบซึ้งเรื่องจริงไม่อิงนิยายของ
คุณผู้ชายบ้านนี้ อย่างถึงกันไปตาม ๆ กันอยู่แล้ว

‘เรื่องฮิต สุดฮ็อต เน้าแล้วเน้าอีก ซ้าซากไม่เลิกรา จะมีอะไรเกินเรื่อง
ผู้หญิงนอกใจผัว ผู้ชายมีเมียน้อย นางบำเรอละป่า’ แก้งเป็นคนสรุปลงอย่างคั้นปาก
...เถอะน่า...ถึงแม้ว่านางถมยาผู้เป็นป่าจะเจ็อง่ามีดลับหุมหรืออโต้ พलगขู่วัญจะ
เลาะพื้นทั้งปากไม่ให้เหลือแม่แต่เขี้ยวที่ใครว่า ธรรมชาติให้มาสำหรับฉีกกัดหรือ
อะไรก็แล้วแต่ พร้อมตวลหลานชายเป็นชุด...

‘ไอ้แก้ง...เดี่ยวเถอะ...เดี่ยวชั้นจามกบาลเอาเลือดหัวออกตีมัย...แกนะ ก้าว
ขาให้พื้นบ้านนี้ได้ชะก่อนเถอะ ค่อยทำปากปลาร้าพูดเรื่องพรรคยั้งี่ที่นี่ หรือว่าที่
กำแหงระะรานขนาดนี้ เพราะจะสอบเอ็นกะเขาบ้างแล้...ไอ้เอ๊ย...ถึงแกจะติดเอ็น
เรียนจบ ก็ไซ้จะออกจากที่นี้ง่าย ๆ คิดให้ถ้วนถึหน้อยเป็นใจ ครวราหน้าครวราหลัง
จะพูดอะไร ก็เหลียวซ้ายแลขวา...หน้าหลังให้มันดี ๆ หน้อย’

นางถมยาผู้เป็นป่าพูดแทงใจดำเด็กหนุ่มอย่างเขาทุกครั้งชีน่า แม้ลึก ๆ ลง
ไปในใจ เขาจะผันหวานถึงวันที่ตัวเองสำเร็จการศึกษา ออกจากบ้านหลังนี้ในที่
สุดเพียงไรก็ตาม หากในความเป็นจริง คนอย่างเขาผู้ไม่มีพ่อแม่ มรดก หลัก-
ทรัพย์ใด ๆ แม้แต่บ้านสักหลัง นอกจากเรือนคนไข้ที่เติบโตมากับสตรีวัยกลางคน

ผู้เป็นป่า

ถึงแม้จะสำเร็จการศึกษา เขาก็ยังต้องจมปลักดักดานอยู่ที่นี้ เพราะรู้ตัวดีว่าวันใดวันหนึ่งที่เขาตาย เขายังมีที่อยู่อาศัยคุ้มแดดฝน ไม่ต้องคิดถึงค่าเช่า ค่าน้ำ ไฟ ยังอาหารการกินสามมื้อ ไม่นับค่าใช้จ่ายอีกประเภทต่าง ๆ

โดยเฉพาะการเงิน เก่งยังมีที่หียบยืม โดยเอาแรงเช่าแลกกับงานบ้าน เช่นที่ทำอยู่ทุกวันนี้...แต่ก็นั่นแหละ นาน ๆ ครั้ง เขาจะนึกค้นปาก เอยถึงความ เป็นไปของนายจ้างสักครั้งเช่นวันนี้เป็นต้น

หากดูเหมือนว่าทุกคนในที่นั้นจะไม่ทันเห็นนายจ้างฝ่ายหญิงที่เปิดประตูระเบียง ด้านที่อยู่ติดกับทางเดินไปยังเรือนครัว...คำพูดของเด็กหนุ่มซึ่งไม่เบาเลย กระทบหู คุณนายอย่างจิ้งที่เดียวแหละ

“เก่ง...ใครบอกแก่ว่าคุณผู้ชายจะไม่กลับมากินข้าวเย็นที่บ้านวันนี้...” คุณนาย ชมชื่นตวาดเสียงกราดเกรี้ยวลงมาจากกระเบื้องนั่นเอง “ใครจะทำต้มยำไก่ให้กิน ใคร...หา...อีนังดวงไข่ม้อย มันมาส่งข่าวกะใคร...ก็ไหน...หัด...มายืนแอบอยู่นี่เอง”

อนุหัตถอนใจเฮือก นึกโมโหตัวเองที่มิวแต่ไอ้ไอ้ ไม่ออกจากบ้านตามที่กะไว้ก่อนหน้านี้ มิฉะนั้นละก็ ป่านนี้เขาคงจะถีบจักรยานใกล้จะถึงบ้านริมแม่น้ำของ เพื่อนสนิทสองคน...นลและพวงชมพู

เด็กชายค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจช้า ๆ นลเป็นลูกของพยาบาล ซึ่งทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด...ส่วนพวงชมพู...เขาแยม้อยอย่างลืมหูลืมตาได้ เมื่อความคิดคำนึงหยุดลงที่เด็กหญิงเจ้าของนามนั้น

หล่อนไม่เหมือนใคร เขานี้แหละ รู้จักเพื่อนเล่นแต่วัยเยาว์...ตั้งแต่เรียนร่วมชั้นอนุบาลมาด้วยกัน

เขา นล และพวงชมพู...ร่วมชั้นเรียนอนุบาล ๑ เป็นปีแรก แล้วจึงมาถึงอนุบาล ๒ มีครูรำเพยมารดาของพวงชมพูเป็นครูประจำชั้น จวบจนกระทั่งปัจจุบันวันนี้ความเป็นเพื่อนยังคงอยู่ ผูกพันเหนียวแน่น แม้จะมีอุปสรรคใด ๆ มาขวางกั้น เขาก็มุ่งมั่นที่จะรักษาสายสัมพันธ์ดังกล่าวมิให้จืดจางวางวายแม้แต่นิดเดียว

อุปสรรคที่จะมาขวางกั้นไม่ตรีจิต มิตรภาพของเด็กสามคน โดยเฉพาะเขา...อนุหัตถกลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก เมื่อคิดต่อไปว่า มารดานั่นเองที่ยื่นคำ-

ขาด เหมือนประกาศิตของฟ้าดินกับเขา

‘จำไว้นะ...หัต...แม่ขอส่งห้ามตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...ห้ามเป็นเด็ดขาด ไม่ให้
เรายู่เกี่ยวเป็นเพื่อน ไปเล่นที่บ้านสองคนแม่ลูก ครูรำเพยกับลูกสาว เด็กที่ชื่อ
พวงชมพู...มีคนเล่าให้แม่ฟัง ครูรำเพยไม่ใช่คนดีอะไรเลย เข้าใจมัยหัต ผู้หญิง
คนนี้แย่งผิวเขา...มันก็พวกเดียวกับอนึ่งดวงที่มาแย่งพ่อของหัตนั่นแหละ เห็นมัย
นึ่งพวกเมียอ่อนก็มาอิหอรอบเดียวกันทั้งนั้น...แย่งได้แล้ว ก็ต้องเอาชนะให้ได้ แต่
แม่ไม่ยอมให้หัตดวงชนะขาดหรอกนะ...’

ผู้หญิงอีกคนของพ่อเป็นเช่นนั้นก็จริง แต่เขารู้ดีว่าครูรำเพย และผู้หญิง
ของพ่อต่างกันลิบลับ ราวฟ้ากับดิน

เขารู้ แม่จะยังเป็นเด็กชายวัยเพียง ๑๒ ปีก็ตาม ระหว่างความดี ความ
ชั่ว ความถูกและความผิดเขาแยกได้

อีกแหละ ไม่ว่าเขาจะยกข้ออ้าง เหตุผลใดๆมาพูด หรืออธิบายให้มารดา
ฟัง แม่ก็ยังไมรับรู้ ไม่พยายามเปิดหูเปิดตาเปิดใจรับฟัง หรือพิสูจน์ความแตก
ต่างของผู้หญิงสองคน ซึ่งแม่จะเลือกทางชีวิตเส้นเดียวกัน หากเหตุผล ลึงแหวด-
ล้อม การแก้ปัญหาจากบาดแผลในชีวิตต่างกันราวขากกับดำ

นี่คือเหตุผลที่เขาจำต้องมูสา หลบหลีกปลีกตัวไม่ให้มารดาได้เห็นเรื่องมิตร
ไมตรี ความเป็นเพื่อนของเขากับเพื่อนที่ชื่อพวงชมพู...หลอนเป็นเด็กหญิงที่ไม่เหมือน
ใครในความรู้สึกของเขา นานเนิ่นมาแล้วตั้งแต่แรกรู้จัก ร่วมชั้นเรียนอนุบาลนั้น
เลยทีเดียว

* * *

“นึ่งงาม...แกก็ด้วย” เสียงมารดาที่เกรี้ยวกราดยิ่งขึ้น แม่จะเป็นที่รู้จักอยู่
ในครอบครัวและผู้คนที่อยู่ร่วมบ้านว่า ยามใดที่มารดาของเขานับดาลโศสะจนคล้าย
เลือดขึ้นหน้าลาก็...มารยาทสมบัติผู้ดีของคนดีเจริญ มีการศึกษา อบรมมาแล้ว
เช่นคุณนายชมขึ้นนี้แหละจะอันตรายหนายวับในชั่ววิบตาเดียว

โดยเฉพาะหากเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับขู้สาว หรือเมียอ่อน นางบำเรอ มารดา
เขาอาจจะเกรี้ยวกราดหยาบคายอย่างคาดไม่ถึง แม้เมื่อความพลุ่งพล่านจะค่อยๆ
สงบลง แล้วทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนสู่ปกติ แต่ผู้ที่ต้องรองรับอารมณ์ดังกล่าวล้วน

มีความเจ็บเข้าซุกซ่อนไม่มากก็น้อย

ดูเหมือนว่าบุคคลที่อยู่ในสภาพดังกล่าวบ่อยที่สุดก็คือลูกสาวบุญธรรมของมารดา...งามเนตรนั่นเอง

อนุทัตชายตามองเด็กหญิงรุ่นสาว ซึ่งเขาเรียกหล่อนว่าพี่

วัย ๑๔ ปีของหล่อน แม้จะยังใช้คำนำหน้าว่าเด็กหญิง หากธรรมชาติฟ้าดินก็มีส่วนเสกสรรให้หล่อนเติบโตมีความเป็นสาวรุ่นกว่าวัยแท้จริง ไม่ว่าจะออกเวย สะโพก ดูไม่ต่างจากสาวน้อยผู้มีวัยแก่กว่าถึง ๓-๔ ปี

นางภมยานั่นเองเคยพูดกับมารดาเขา แล้วคำพูดเหล่านั้นก็ผ่านเข้าหูอนุทัตอย่างไม่ตั้งใจ

‘แหม...คุณนายขา’ ยามที่คนครัวอยู่ในอารมณ์เรงร้อน ชื่นฉ่ำด้วยมารดาเขาเกิดใจดีให้นางภมยาหยิบยืมเงินครบถ้วนสมมาดปรารถนาละก็ คำพูดใดๆ ที่หวานจับจิตจับใจประหนึ่งกำลังเจรจากับเทพธิดานางฟ้า ก็จะไปรยปรายจากปากของแกทันที... ‘นางงามมีรอบเดือนตั้งกะ ๑๐ ขวบนี้คะ แล้วคงจะเป็นเพราะเผ่าพันธุ์ของมัน จากข้างพ่อหรือข้างแม่ก็ไม่รู้จะคะคุณนาย มันถึงได้เป็นสาวอวบอ้อมเกินอายุจริง ดูหน้าอก สะโพกยิ่งกว่าสาว ๑๘ ซะอีก อีฉันยังอดเป็นห่วงไม่ได้ ใครไม่รู้อายุจริงของมัน จะคิดสกปรก อยากเอามันไปเปิดบริสุทธิ์เมื่อไหร่ก็ได้จะคะ...ซิ่นปล่อยให้ไปไหนๆคนเดียว คงไม่รอดปากเสือปากตะเข้แน่ๆ ก็ที่โรงงานที่คุณผู้ชายไปทำงานไงละคะ ใ้แก๊งหลานชายอีฉันมันมาเล่าให้ฟัง คือพวกผู้ชายคุยกัน ก็คนซัปรดกะคนซัปรดแหละคะ...’

แน่ละ มารดาเขาย่อมจะหวาดระแวงผู้ชายทุกคน โดยเฉพาะบิดาเขาก็เช่นกัน ในเมื่อมิตรสหายผู้ร่วมสมมาคม ‘เมียหลวง’ ด้วยกัน ต่างเป่าหูกันและกันไปมา

‘อู๊ย...คุณซิ่น...อย่าคิดนะคะ อย่าคิดเสียว่าผู้ชายดี ๆ อย่างสามีคุณ หรือสามีฉันนะ เขาจะมองสูงเสมอไป อยากได้แต่เมียน้อย เมียเก็บสวยหรู เป็นดอกไม้ในแจกันทอง...จริงๆ แล้วเขาก็เปื่อนะคะ อาหารจานหรูทั้งหลาย ก็เลยอยากจะลองเนื้อน้ำตก ไก่ย่างข้างทางทำดูบ้างว่า รสชาติจะแซบอีหีลต่างกันซักแค่ไหน...’

บางคนที่อนุทัตได้ยินคำพูดที่พาดพิงมาถึงงามเนตรเช่นกัน...คำพูดที่เด็กชาย

อย่างเขาถึงกับนั่งขึงจิ้งจั่งพูดไม่ออก ไม่กล้าแม้แต่จะถามบิดาว่า เป็นไปได้หรือในความเป็นจริง ที่ใครคนหนึ่งผู้เคยเลี้ยงดูเด็กหญิงคนหนึ่งมาแต่เล็กแต่น้อย จะมีจิตใจวิปริตถึงกับฝ่ากรอয়แผลไว้กับชีวิตซึ่งตนมีส่วนช่วยประคับประคอง ให้ความหวังใหม่จนชีวิตนั้นเต็มไปด้วยรอยแผลยับเยิน น่าเกลียด น่าสมเพชอย่างที่สุด

‘ลูกบุญธรรมของคุณเขิน...แม่งามเนตรนั้นนะคะ เด็กคนนี้มีอะไร ๆ น่าห่วงนะคะ ไม่ว่าหน้าตา ท่าทาง รูปร่าง ดูสาวเกินวัย อิกอย่างไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไข... เชื่อได้ยังไงว่าคุณนิทรจะไม่เอ็นดู’

เรื่องเหล่านี้เองที่เขาสุดแสนจะเอือมระอา ทั้งพ่อที่กำลังมีอิทธิพล เมียน้อย หรือใครจะเรียกนางบำเรอ...สาวสืบแปด ชื่อดวงฤดี เป็นสาวเลิฟที่ภักดาคาริมน้ำ บัดนี้หล่อนถูกแยกมาบริการบิดาเขาแต่ผู้เดียวที่บ้านเช่า พร้อมรถคันเล็ก อิกคันกับเงินเดือนพอใช้จ่ายสบาย ๆ ให้มารดาเขาคูมแค้นแน่นอกทุกวันนี้

‘ตาต่านะพ่อเรานะ’ มารดาเคยเปรย ๆ อย่างไม่ตั้งใจ หลังจากหวาดระแวงเรื่องลูกสาวบุญธรรมของตนเอง จากปากคำของเพื่อนฝูงในชมรมหัวอกเดียวกัน... ประดาเมียหลวงทั้งหลายคล้ายหนึ่งที่ฮอลลิวูดสร้างเสียเหลือเกิน เพียงแต่คนละบรรยากาศ...ทางโน้น เนื้อ นม ไข่ ทางนี้หน้าพริก ปลาหู ส้มตำ ไก่ย่าง ชนโตก เป็นต้น

“ทัต...เราด้วย...ฉันเรียกหาแต่เข้าไม่ตอบเลย...นั่งงามก็อีกคน” แม่เขาหันมาเล่นงานต่อ “พอบอกแกเธอะว่าเข้านี้จะไปไหน ถึงต้องแหกตาตื่นแต่ไก่ให้ก่อน หกโมงเข้านั้นแ่นะ...แล้วนั่งงาม แกนะ นัตผู้ชายไว้ข้างนอกรีใจ อุบิบงูบิบจะออกไปข้างนอก ไม่บอกเล่าแก่ลิบ...”

“พอบอกแต่ว่าจะไปตีกอล์ฟนะครั้บ” อนุทัตถอนใจเสือกเมื่อตอบคำถาม มารดาจบประโยค กลุ่มใจจริง ๆ ที่ต้องวนเวียนอยู่กับเรื่องเหล่านี้ บ้านช่อง ครอบครั้วที่มีแต่เรื่องควาโลกีย์ ไฟกิลส ตันหา รากะ ที่ยังลุกโพลไซติช่วงอย่าง ไม่ยอมดับง่าย ๆ ล้วนก่อความไม่สุข ไม่สงบกับสมาชิกในบ้านอย่างที่สุด

“กอล์ฟปลอมมานะซี” เสียงมารดาแผดขึ้นอีก “ก็หลุม...ลิบแปดหรือยี่ลิบเจ็ดหรือหลุมเดียวที่ชื่ออีดวง...แล้วแกละ นั่งงาม...จะไปไหน นัตใครไว้...ทัตละ...เอาจักรยานออกแต่เข้า จะไปบ้านใคร...บอกมานะ...ทัต...”

๒

แสงอ่อน ๆ จากอุโมงค์เบี่ยงบนระบายนอยู่รายรอบ ทุกย่างก้าวของ พวงชมพู ขณะเลี้ยวหลบลงจากเรือน เพื่อจะออกมาเดินดูไม้ดอก ไม้ใบที่ปลูกเรียงรายเต็มไปทั่วบริเวณที่ดิฉันริมแม่น้ำ ซึ่งอยู่ด้านหลังของตัวเรือนที่พัก...ในยามเช้าตรู่อากาศยังเยือกเย็นสดสะอาดเช่นนี้ ถือเป็นกิจวัตรประจำวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันที่หล่อนไม่ต้องรีบร้อนเตรียมตัวไปโรงเรียน

ห้องฟ้าสูงขึ้นไปเป็นสีฟ้าจาง ๆ ปนขาว ยามรุ่งสางเช่นนี้ นอกจากเสียงไก่ขันแล้ว ยังมีเสียงจกจั่นหลายตัวกรีดปีกเป็นเสียงเพลงสูง ๆ ต่ำ ๆ รวี้ถึ ละลิว แล่นเข้าไปจนถึงส่วนที่ลึกที่สุดของปลายประสาทหูทีเดียว

‘บ้านหลังนี้ปลูกมานาน อยู่กันมานานหลายชั่วอายุคนใจละจ๊ะ...ต้นหมาก รากไม่ถึงได้มากมายเต็มไปหมด เพราะผู้ใหญ่ทุกรุ่นก็หาของชอบ ต้นไม้ดอก ไม้ผล ที่ตัวโปรดปรานมาปลูก’

แม่เป็นคนช่างเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ตั้งแต่หล่อนจำความได้ รับรู้ว่ามีผู้ใหญ่ในครอบครัวที่แม่พูดถึง โดยเฉพาะผู้ที่เป็นเจ้าของต้นไม้ดอก ไม้ผลต่าง ๆ ซึ่งออกดอกออกผลตามฤดู

ราวกับว่าจะรู้ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้เป็นเจ้าของเรือนไทยแบบโบราณเก่าแก่ริมแม่น้ำแห่งนี้ ซึ่งก็คือแม่นั่นแหละ

แม้ผู้มีอาชีพเป็นครูอนุบาล เงินเดือนไม่มากมายอะไรเลย จึงสามารถหารายได้พิเศษเล็กน้อยจากการเก็บดอกไม้ และผลไม้ในบริเวณบ้าน ไปส่งแม่ค้าที่ตลาด

แน่ละ เมื่อพวงชมพูเติบโต รู้ความเต็มที แม่เป็นผู้ให้ความรู้รอบเกี่ยวกับไม้ผลไม้ดอกทั้งหลาย เรื่อยไปจนถึงการดูแลรักษา และการหารายได้พิเศษ เมื่อถึงเวลาติดต่อกับแม่ค้า หรือพ่อค้าในตลาดขาประจำ

แม้ผู้มีความรู้ การศึกษาไม่มากมายอะไรนักก็จริง แต่สามารถอ่านหนังสือ

ภาษาต่างประเทศ เช่นภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะหนังสือที่แม่รักชอบโปรดปรานเป็นที่สุด ซึ่งไม่หนีเรื่องดอกไม้พันธุ์ต่าง ๆ ทั้งไทยและเทศ

หนังสือที่พวงชมพูสนใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า เพราะมีภาพประกอบบลอสส์สวยสดงดงาม จับตา จับใจทุกภาพก็ว่าได้...ไม่นับบางเล่มที่แจกแจงอย่างละเอียดลออ เช่น ดอกไม้ประจำวันเกิดแต่ละเดือน แต่ละราศี

หากเล่มที่หล่อนรักมาก หลงใหล หวงเหินเป็นพิเศษก็คือ หนังสือรูปภาพที่เขียนถึงนางฟ้าประจำดอกไม้ชนิดต่าง ๆ...ดอกไม้พันธุ์ต่างประเทศส่วนมากที่แม่เล่าให้ฟัง...

‘แม่ไม่เคยเข้ามหาวิทยาลัยอย่างครุรุ่นใหม่ๆนี้หรอกลูก ก็แค่เรียนวิชาครูจากวิทยาลัยในจังหวัด เป็นครูอนุบาลนะลูก แต่ที่แม่อ่านภาษาอังกฤษได้คล่องก็เพราะได้อาจารย์ดี...ไม่ใช่อาจารย์จากวิทยาลัยหรอกพู่...’ แม่เรียกหล่อนสั้น ๆ แทนชื่อยาว ๆ ซึ่งมีความหมายในตัวอย่างงดงาม เปริศุพริ่งยั้งนัก ตามที่แม่เป็นผู้ตั้งให้ ด้วยจิตสำนึกที่ผูกพันกับไม้ดอกแสนสวย ซึ่งมีความหมายในชีวิตทั้งชีวิตของแม่เช่นกัน...

‘พวงชมพู...แม้ตั้งชื่อนี้ให้ลูกสาวคนเดียวของแม่ใจจะ...พู่เห็นมัยลูก ดอกไม้ชื่อนี้แม่ปลูกไว้ตั้งแต่ปีแรกที่พู่เกิด ทั้งๆไม่รู้เลยว่า ลูกในท้องจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...แต่เพราะพ่อของพู่หนังสือเกี่ยวกับดอกไม้พันธุ์ต่างประเทศมาให้ แล้วแม่ก็ติดอกติดใจดอกพวงชมพู...คือชื่อของมันมีความหมายคล้ายชีวิตของแม่พ่อ แล้วก็ลูกสาวคนเดียวของแม่...ภาษาอังกฤษเขาเรียกดอกไม้ชนิดนี้ตามรูปพรรณสัณฐานของมันใจจะ...Chain of Love...หรือ Love's Chain...Hearts on a Chain เขาก็เรียก แต่แม่กับพ่อแปลเสียใหม่เป็นไทยว่า โซ่สาวท...พู่เป็นโซ่แห่งความรักของพ่อกับแม่...ถึงแม้ว่าฟ้าดินจะลิขิตให้ชีวิตของแม่กับพ่อเหมือนต้องคำสาป ไม่มีวันที่ความรักของเราจะสมหวังไปได้ในชาติภพนี้...’

พวงชมพูนะหรือจะลืมนึกคำบอกเล่าของแม่ที่มีได้คล้าน้ำตาอีกต่อไป แน่ละ...ก็แม่เป็นผู้หญิงที่ดูอ่อนหวาน อ่อนโยน จนเกือบจะกลายเป็นอ่อนแอ แต่ภายนอกเท่านั้น ไม่มีใครรู้จักแม่ดีไปกว่าหล่อนว่า แม่คือผู้หญิงที่ดูอ่อนนอกแต่ใจแข็งนัก

อ้อ...ยังมีเพื่อนรักของแม่อีกคน ป่านวลศรีผู้เป็นแม่มาย สามีตายในการปะทะกับผู้ก่อการร้ายเคยเล่าให้ฟัง

‘ปากกับแม่เพยของพู่เป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งแต่ยังเล็กใจละจ๊ะ...แม่ของเราสองคนก็โตมาด้วยกัน เพราะบ้านของแม่เพยอยู่ริมแม่น้ำลพบุรีฝั่งหนึ่ง ฝั่งตรงข้ามก็คือเรือนแพของยายที่ปากกับแม่ของป้าอาศัยอยู่ด้วย ยายมีร้านขายขนมพายขายของใช้ ของแห้ง ของสด ขนม ของกินสารพัด...แม่เพยก็ขายของพู่มีฝีมือขึ้นชื่อเรื่องงานประดิษฐ์ดอกไม้สด เวลาว่างงานหรือทางราชการมีงาน ต้องใช้ดอกไม้ประดิษฐ์ก็ได้ครุฑาเพย แม่ของพู่ที่แหละจัดทำให้...’

เด็กหญิงแรกรุ่งเผลอยิ้มอย่างลึมตัว คำบอกเล่าของป่านวลศรีไม่ต่างจากบรรยากาศรอบตัวยามรุ่งสางเช่นนี้ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างยังเงียบสงบ ใต้น้ำค้างอันชื่นฉ่ำระเหยอยู่ทั่ว...สีเขียวสดของแมกไม้ต่าง ๆ ทั่วบริเวณหลังบ้าน ซึ่งก็คือที่ดินดิริมน้ำ ซึ่งกว้างขวางกว่าด้านหน้าที่ติดถนนลูกรัง เริ่มปรากฏสีสนับขึ้นทีละน้อย ด้วยใกล้เวลาหน้าที่ โมง ยามที่พระอาทิตย์จะส่องแสง...

ความรู้สึกและอารมณ์ของพวงชมพูยามที่คิดคำนึงถึงชีวิตความเป็นไปของแม่และพ่อ ผู้มีความรักผูกพันต่อกันและกันตามคำบอกเล่าของป่านวลศรีที่หล่อนเคารพรัก ไว้เนื้อเชื่อใจ จึงมักจะคลี่คลายออกับรสทฤษฎีตามคำพูดของป้า...อารมณ์ที่ไม่ต่างจากกลีบดอกไม้ในส่วนหลังบ้านติดแม่น้ำลพบุรียามขยายกลีบรับแสงอรุโณทัย

‘พู่รู้ยัยจ๊ะว่า แม่กับพ่อรู้จักสนิทสนมจนรักใคร่ชอบพอกันปานจะกลืน ก็เพราะเรื่องงานประดิษฐ์ดอกไม้นั่นแหละ...’ เรื่องบอกเล่าของป่านวลศรีเหล่านี้จับใจจับใจหล่อนนักหนา

โถ...ก็พวงชมพูเคยได้ยินแม่พูดเสมอ ๆ เรื่องความรักที่แม่กับพ่อมีต่อกัน และความรักที่พ่อมีต่อลูกคือตัวหล่อน ผู้เกิดมาในโลกเพื่อเป็นประจักษ์พยานแห่งรักนั้น

ป้าจึงเป็นอีกคนที่รู้เรื่องราวความเป็นมาของพ่อกับแม่เป็นอย่างดี

‘แม่เพยของพู่เนี่ยะ สงสัยเมื่อชาติที่แล้วอาจจะจะเป็นสาวชาววังกรุงเก่า ก่อนพวกพม่าข้าศึกจะยกทัพมาเผากรุงจนวอดวายก็ได้เนาะจ๊ะ...ทำไมป้าถึงพูดอย่างนี้...’

ปานวลศรีมักจะหัวเราะขำตนเองบ่อย ๆ เมื่อพูดถึงแม่...

‘แหม...ไม่ให้ป่าพูดแบบเพื่อเจ้าได้ไงละ ก็แม่เพยของพูกอกจะมีฝีมือเป็นที่เลื่องลือเรื่องดอกไม้ประดิษฐ์ ทั้งดอกไม้สด ดอกไม้แห้ง มาลัยทุกแบบ ไม่ว่าจะมาลัยตุ้ม พวงมาลัยคล้องข้อมือ คล้องคอ หรือกระทงรูปเทียนแพ...โคม พุ่มแม่ของพูกก็เก่ง...นี่ละ วันหนึ่งนายอำเภอหนุ่มก็ถูกย้ายมาประจำที่กรุงเก่า...พ่อของพูกเป็นหนุ่มหน้าตาดี แม่เพยก็เป็นสาวสวย พ่อกับแม่รู้จักกันในงานต้อนรับผู้ว่าราชการจังหวัดคนใหม่ไงจ๊ะ...’

เด็กหญิงถอนใจเสือกอย่างไม่รู้ตัว เมื่อนึกต่อไปถึงเรื่องราวในชีวิตของบิดามารดา เรื่องที่แม่เล่าให้ฟังในที่สุด

‘พ่อของพูกไม่ได้มีแม่เพียงคนเดียว...พ้อมีบ้านใหญ่อยู่แล้ว...ผู้หญิงคนแรกที่คุณปู่คุณย่าจัดการหมั้นหมายไว้ให้พ่อ เพราะครอบครัวทั้งสองฝ่ายมีธุรกิจผูกพันช่วยเหลือกันไปมา โดยเฉพาะเมื่อครอบครัวของพ้อมีปัญหาเรื่องการเงิน...’

ปานวลศรีนั่นเอง เป็นผู้เล่าความนัยรายละเอียดให้หล่อนฟัง

‘พูเอ๊ย...ป่าไม่ลืม ไม่เคยลืมวันที่พ่อของพูกต้องแต่งงานกับคุณนายบ้านใหญ่ ป่าไม่เคยเห็นการพลัดพรากของคนที่รักกันปานจะกลืนอย่างพ่อกับแม่ของพูก ต้องร่ำลาจากกันทั้งเป็น ปีนั้นเป็นปีที่น้ำท่วมเป็นประวัติการณ์ ถนนดินหน้าบ้านแม่เพยกลายเป็นคลองย้อม ๆ ในพริบตา...แต่ป่าอยากจะไม่ใช้น้ำท่วมหรือ น้ำตาของแม่เพยต่างหากที่ร่วงไม่หยุด จนน้ำท่วมเรือนชานบ้านช่องไปหมด...ความรักของพ่อกับแม่เพยไม่ได้ละลายหายไปไหนนี่จ๊ะ ยังอยู่กับแม่เพยครบถ้วน ยิ่งคุณนายบ้านใหญ่ข่มขู่วางอำนาจบาตรใหญ่กับพ่อของพูกมากเท่าไร พ่อก็โหยหาความรักที่อ่อนโยน ไม่เห็นแก่ตัวของแม่เพยมากเท่านั้น...เอาเถอะ...ความรักที่สองนี่นะไม่ถูกต้อง...ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม แต่ป่าก็โหยแม่เพยและพ่อของพูกไม่ได้เต็มใจอยู่ดี...’

หากเรื่องของพ่อกับแม่ก็ยังไม่น่าจับใจเท่าเรื่องการก่อเกิดของหล่อน...เรื่องนี้นึกขึ้นมาคราใด ใจหล่อนก็ลอยไป ลอยออกจากบ้านเรือนไทยแบบโบราณริมแม่น้ำลพบุรีตามหาพ่อ...

ในมโนนึก หล่อนแลเห็นร่างสูงสง่าผ่าเผย ดวงหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็น

สั้น นัยน์ตาทั้งคู่กิริยาเดียว มีทั้งแววเข้มแข็ง เปี่ยมด้วยความอ่อนโยน และอ่อนแอซ่อนเร้นลึก ๆ พร้อมสรรพ

จริงดังที่ป่านวลศรีแอบชม... ‘พ่อของพูน้าตาดี...ดีทีเดียวแหละ แม่เพยก็สาวกรุงเก่าออกจะสวยเหมือน...อะไรดีนะ...เออ...ผู้หญิงโบราณชาววัง นุ่งจีบ ห่มสไบ ทัดดอกไม้ข้างหู นุ่งร้อยมัลลย์ จัดพุ่มดอกไม้บูชาพระ...ดูซี พอมีลูกสาวด้วยกัน...พวงชมพูของป่าน่ารักน่าเอ็นดู...นี่พ่อใดเป็นสาวเห็นจะสวยกว่าแม่ละ’

พ่อขา...พุดคิดถึง คิดถึงพ่อเหลือเกิน...ถ้อยคำเหล่านั้นก้องขึ้นมาพร้อมน้ำตาที่ปรี่ตามติดทันควัน ไม่ว่าหล่อนจะพยายามกะพริบ...ขับไล่หยาดน้ำตาในนั้นออกไปก็ตาม

แม่นั้นเองคอยอธิบายให้ฟังยามเมื่อพวงชมพูบ่นหา เวียนถาม...เมื่อไหร่พ่อจะมา

‘พูน้า...’ แม่เพยพูดจาอ่อนหวาน อ่อนโยนกับลูกสาวคนเดียวเสมอ...ใช่แต่หล่อนเท่านั้น หากกับเด็กอนุบาลทุกคนก็เช่นกัน

แม่แต่ผู้ปกครอง พ่อแม่ พี่ป้า น้าอา เด็ก ๆ ที่โรงเรียนต่างรู้ทั่วหน้าว่า ครุฑาเพยเป็นคนสุภาพ นุ่มนวล รักษามารยาทอันเป็นสากลเพียงไร

‘พ่อไม่เคยลืมแม่กับพูน้าหรอกนะจ๊ะ เห็นมัย ทุกเดือนพ่อจะส่งเงินมาให้แม่ลูก...ถึงวันเกิดของพูน้า ๆ ปีพ่อไม่ลืมของขวัญ เงินทอง ของใช้ แม่แต่ทุนการศึกษาของพูน้า พ่อก็เตรียมไว้ให้...แม่พยายามนะลูก พยายามไม่ให้ความรักของพูน้ากับแม่กลายเป็นความเห็นแก่ตัว...ไม่เคียวเข็ญให้พ่อต้องตัดสินใจทำในสิ่งที่หัวใจแม่ปรารถนา คือความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ...พยายามกระทั่ง...ไม่ให้มีพยานแห่งความรักที่ต้องซ่อนเร้น แต่ฟ้าดินลิขิตมาแล้วนี่ลูก...แม่กับพูน้าถึงได้พูน้าเป็นลูก...เป็นเพื่อนทุกซอกซอกของแม่ เป็นความปลาบปลื้มอย่างที่สุดในชีวิตของแม่และพูน้า...’

ป่านวลศรีเป็นพยาบาล มีความรู้ทั้งด้านอนามัยและผดุงครรภ์ ป่านั่นเองเล่าให้หล่อนฟัง

‘สิบปีเชียวนะจ๊ะ พูน้าถึงได้มาเป็นลูกสาวสุดที่รักของแม่กับพูน้า...พูน้าควรจะเข้าใจให้ถูกต้องว่า พ่อเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นไปเท่าไร ก็ต้องระมัดระวังชื่อเสียงหน้าที่ไม่ให้เสียหาย...แม่ถึงต้องลาออกจากงานสอนไฉละ

ลาออกมาอยู่บ้านเลี้ยงลูกจนโตวังได้ ไม่ว่าจะใครจะซุบซิบนินทาอย่างไร แม่เพยก็กล้า-
หาญ อดทน ดูแลรักษาตัวเองและลูกในท้องเป็นอย่างดีนะจ๊ะ...ป้าเป็นคนทำคลอด
พู่เองที่บ้านหลังนี้...'

'คุณนายบ้านใหญ่เขาไม่มีลูก...' ป้ามีรายละเอียดเพิ่มเติมมาเล่าให้แม่ฟัง...
'น้องชายเขาก็กุญแจลูกสาวที่เกิดกับผู้หญิงเกาหลี...คือได้กันแล้วมีลูก ผู้หญิงขอเลิก
กลับไปบ้านเมืองเขาแล้ว ลูกก็เลยมาเป็นลูกตามกฎหมายของคุณนายกับพ่อของพู่
...อู๊ยย...คุณนายเขารัก หลง สุดซึ้งหัวใจเชียว เด็กคนนี้ไม่เสียคนเพราะโรคขาดรัก
อย่างที่ใคร ๆ เขาวัวเด็กสมัยนี้เป็นกันหรอกนะจ๊ะ...แต่จะเสียก็เพราะรักเกินอัตราปกติ
มากกว่า...เพยเลี้ยงลูกอย่างนี้ดีแล้ว อย่าเลี้ยงให้เป็นคุณหนูคาบซ้อนทองมาเกิดอย่าง
คุณหนูไม่มุกของคุณจินดาเป็นอันขาดเชียวนะ...ฉันขอร้อง'

โถ...ป้านะป้า...แม่เพยของหล่อนจะมีโอกาสเลี้ยงลูกสาวคนเดียวให้เป็น
คุณหนูบนหอคอยงาช้างได้อย่างไรกันเล่า...ถ้าพึ่งเงินเดือนครูกับรายได้พิเศษเล็ก ๆ
น้อย ๆ จากผักสวนครัว ผลไม้ ดอกไม้ในสวนหลังบ้าน แม่ยังไม่มียังเงินมากพอแม่
แต่จะซื้อรถส่วนตัวคันเล็ก ๆ ขับสักคันเดียว

'แม่บอกพ่อของพู่มานานแล้วนะลูก แม่ไม่ใช่เมียเก็บ นางบำเรอที่พ่อจะต้อง
มาส่งเสียให้บ้าน ให้รถ ให้เงินเดือนใช้...เงินทองที่พ่อให้พู่เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่
พ่อจะพึงมีต่อลูก...แม่เลี้ยงตัวเองได้ โดยไม่ต้องให้พ่อหรือใครมาเลี้ยง...ความรักที่พ่อ
กับแม่มีต่อกันแลกด้วยเงินทองของขวัญไม่ได้นะลูก...เพราะเป็นความรักที่ไม่มีเงื่อนไข
ใด ๆ ทั้งสิ้น...'

พวงชมพูเดินมาถึงประตูรั้วที่ล้อมรอบเรือนโบราณหลังเก่าแก่ที่อยู่พักพิง
หลายชั่วอายุคน อีกที่ตึกกว้างด้านหลังติดแม่น้ำลพบุรี ถนนดินลูกรังข้างหน้ายัง
ว่างเปล่า น้ำตาคลอซึ้งหน้าตาขึ้นมาอีก เป็นเช่นนี้ทุกครั้งเมื่อใจโหยหาอ้อมกอด
อบอุ่นของพ่อ...พ่อผู้รำบอกล่อนทุกคราที่มีโอกาสมาเยี่ยม

'พู่เป็นลูกของพ่อกับแม่ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เป็นชีวิตจิตใจของพ่อนะลูก
...พู่เกิดมาเพื่อเป็นพยานความรักที่พ่อมือต่อแม่...ความรักครั้งแรกในหัวใจพ่อและแม่
ขอให้พู่หมั่นนึกถึงที่พ่อพูดให้ฟังนะลูกนะ...พ่อจะขอให้พู่รัก ขอให้พู่จงเติบโตเป็น
คนดี มีศีล มีธรรมในใจ ขอให้ลูกมีสติปัญญา รู้ผิดชอบชั่วดี...ขอให้ลูกจงมี

ความสุข ความเจริญ โรคภัยอันตรายใด ๆ ย่าได้แม้พาน...ขอให้พรพวงชมพู ลูกรักของพ่อจงได้รับความรักที่ดังมาจากผู้ที่มีศีล มีธรรมประจำใจเช่นเดียวกันเถิด'

พรของพ่อแจกเช่นนี้ผ่านหูหล่อนทุกปี ตั้งแต่จำความได้...พ่อไม่ลืมวันเกิดของหล่อน แม่ติดตุ้รพระราชกร หล่อนจะได้รับบัตรอวยพร เขียนอย่างประณีต ด้วยลายมือพ่อเช่นกัน...

เออ...แล้ววันนี้ละ ปกติพ่อจะมาล่วงหน้าหนึ่งวัน เพื่อว่าวันรุ่งขึ้นจะได้ใส่บาตรพร้อมหน้าพ่อ แม่ ลูก เนื่องในวันเกิดของลูกสาวคนเดียวที่พ่อกับแม่มี ไม่นับลูกบุญธรรมของพ่ออีกคนกับคุณนายบ้านใหญ่...คุณหนูไข่มุก หรือคุณหนูมุกตามที่บ้านวลศรีเรียก...

* * *

“พู่...พู่...” เสียงแม่ร้องเรียกมาจากกระเบื้องหน้าเรือนเก่าแก่หลังเดิม ความทรมานเห็นได้ชัดเจน เด็กหญิงรู้ดี...แม่กำลังรวบรวมเงินเพื่อซ่อมแซมครั้งใหญ่

‘บ้านของเรา ของแม่...ตายาย...ก็ต้องซ่อมด้วยเงินของแม่ จำไว้ละลูก เกิดเป็นคนต้องมีความนับถือตนเอง ต้องสำนึกในคุณค่าของตนเองเสมอ...ต้องเรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองให้ได้ ไม่ว่าชีวิตจะดีร้ายแค่ไหน...ตากับยายสอนแม่ไงจ๊ะ ท่านสอนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของคนเรากำหนดจากอดีต คือกรรม...กรรมเป็นกำเนิด...กรรมเป็นเผ่าพันธุ์...ใครทำกรรมใดก็ต้องรับกรรมนั้น เราเปลี่ยนกรรมในอดีตไม่ได้ก็จริง แต่เราสามารถทำปัจจุบันให้ดีขึ้น และดีที่สุดได้...ตาบอกแม่ว่า ถึงเราจะต้องรับกรรมจากอดีต แต่เราต้องรู้เท่าทัน คือมีปัญญารู้ว่า จะต้องไม่สร้างเหตุอันให้เกิดขึ้นอีก จะได้ยุติการวนเวียนแห่งกรรมนั้นไงละ...’

กลิ่นข้าวหุงใหม่โชยขึ้นมาแทนที่กลิ่นดอกรสสุคนธ์ ซึ่งหอมหวานทวนลม นักยามเข้าตุ้ม ดอกไม้ประเภทราชวดี มะลิวัลย์ รสสุคนธ์ เป็นพวกไม้เลื้อย แม่ต้องทำขุมหรือปะรำให้ต้นเลื้อยเกาะ

“แม่...ข้าวหุงเสร็จแล้วหรือจ๊ะ” ร่างโปร่งบางติดจะผอมเพรียวเดินขึ้นบันได หลังเรือนมาพอดี ด้วยส่วนที่เป็นครัวอยู่ทางด้านหลังของบ้าน มองเห็นลำนน้ำชัดเจน

สายลมเย็นชื่น พัดวายุรินผ่านมากระทบผิวนวลผ่องตัดกับเสื้อยืดสีชมพู เกสรชมพู และผมดำยาวสลวยที่เจ้าตัวไม่ได้ถักเปียเช่นวันไปโรงเรียน หากรวบไว้ข้างหลัง แล้วกลัดทาบด้วยคลิปพลาสติกสีน้ำตาล

“ข้าวสุกแล้วลูก ตักใส่ขันที่แหม่งไว้นะจ๊ะ กับข้าว ขนม จัดลงถาดเลย เตี่ยวพระก็ออกบิณฑบาต” แม่เดินกลับมาจากระเบียงหน้า

พวงชมพูตักข้าวสุกใส่ขันเงิน ขนม และกับข้าวเรียงอยู่ในถาดกลม หากนัยน์ตาลับแลเลยไปทางถังและผ้าถูเรือนก่อนจะพิมพ์้าพอไดยัน

“แม่...วันนี้ตั้งถูเรือนวันหนึ่งได้มั๊ยจ๊ะ” ถ้ามแล้วเจ้าตัวก็นั่งนิ่ง หน้าที่ประจำวัน หากเป็นวันหยุด หลังกินอาหารเข้าก็คือ กวาด ถูจนพื้นกระดานสะอาดสะอ้าน...

“พุมื่อะไรพิเศษหรือลูก ถึงจะไม่ถูเรือนวันนี้” แม่ถามขณะเดินลงจากรือนมาด้วยกัน ลูกสาวคนเดียวประคองขันข้าว แม่ถือถาดใส่กับข้าวและขนม...เรื่องใส่บาตรเป็นกิจวัตรประจำวันสำหรับแม่ลูกที่มีกันแค่สองชีวิต ปูย่า ตายาย ล้มหายตายจากไปหมดแล้ว แม่แต่พี่ป้าน้ำอากี้ไม่มี

“ก็...วันนี้ เพื่อนของพุมจะมาที่นั่นะซีจ๊ะ...นล ลูกป้านวล” หล่อนหมายถึงลูกชายคนเดียวของป้านวลศรี “หัต...ก็จจะมา”

“นัตกันมาทำอะไรละ”

“ครูให้เขียนเรื่องธรรมชาติใจจ๊ะ” พวงชมพูเปิดประตูรั้วพลาถอธบายลือไป “ครูแบ่งออกเป็นกลุ่ม พุกก็เลยนึกได้ว่าบ้านเรามีต้นไม้เยอะ ทั้งไม้ดอก ไม้ผล เขียนเรื่องต้นไม้และประโยชน์ สรรพคุณของมัน ก็เหลือจะพอจริงมั๊ยจ๊ะแม่ อาจจะมากเกินต้องการด้วยซ้ำ”

“หัตจะมานั่งหรือลูก” ร้าเพยถามล่อยๆ เมื่อนึกถึงเด็กชายวัยเดียวกันกับพวงชมพู เขาเคยเป็นนักเรียนอนุบาลในชั้นที่หล่อนสอนหลายปีมาแล้ว...นึกถึงเขาแล้วก็ต้องนึกถึงคุณนายชมชื่นผู้เป็นมารดา นึกต่อไปถึงบุรุษผู้เป็นพ่อของอนุต... วิฑูร...ท้ายที่สุด เด็กสาวเจ้าของนามดวงฤดี อดีตสาวเลิร้อพ้ออาหารที่กลายมาเป็นเมียเก็บ มีบ้าน มีรถขับซี แต่งตัวสวย โฉบไปโฉบมาอย่างเปิดเผย ไม่ห้วนคำ นินทาใด ๆ ทั้งสิ้น

หลายครั้งที่หล่อนหวนกลับมาคิดถึงสภาพของตนเอง...ถึงแม้ว่ารูปการณ์จะต่าง
กันราวขาขวากับขำ หากก็มีความคล้ายคลึงมิได้ยิ่งหย่อนกว่าสักเท่าไรเลย ความ
แตกต่างอยู่ที่พฤติกรรม การแสดงออก แค่นั้นเองจริงๆ

ความรู้สึกเหล่านั้นกระมังที่กระตุ้นเตือนให้รำเพยจุกคิด มุ่งมั่นที่จะเปลี่ยน
พฤติกรรมของตนเองให้จงได้...แน่ละ หล่อนจะต้องใช้ความกล้าหาญ อดทน มี
ความพยายามอย่างสูงที่จะ 'หยุด' ...ยุติทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่ เพื่อให้ความ
ไม่ถูกต้องสิ้นสุด เพื่อที่จะให้ลูกสาวคนเดียวได้ประจักษ์ในคุณธรรม ความถูกต้อง
อย่างแท้จริง แม้บาดแผลที่มีอยู่จะลึกล้ำ เจ็บปวด กลัดหนองเพียงไรก็ตาม...
บางทีพรุ่งนี้...วันเกิดลูก หล่อนจะตัดสินใจเด็ดขาดเสียที

๓

แสงเรือเรืองของดวงอาทิตย์แรกขึ้น จับวงหน้าเพรียวของเด็กหญิง
แรกรุ่งต้น ๆ แต่เพียงบางเบาที่จริง หากผู้เป็นแม่ที่หันมามองร่างโปร่งบาง
ของลูกสาวก็อดแยมยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้ ลูกสาวคนเดียวได้ความสูงของพ่อ
บวกความเพรียวแบบบางของแม่...พวงชมพูจึงสูงเร็วเกือบจะทำหล่นอยู่
รอมร่อ

ไซแต่เท่านั้น รำเพยอดนึกไปไม่ได้ เมื่อมองดูแก้มขาวบางผ่องผุดของลูก
สาว ความบางของนวลแก้มเหมือนป่าน จนคล้ายกับจะหุ้มนิ้วเลือดฝอยสีชมพูอ่อน
เจือจางเหล่านั้นไม่มีติ บริเวณดังกล่าวจึงระเรื่อชวนให้นึกถึงชมพูแก้มแหม่มที่ปลูก
ไว้สองสามต้น

ไม่อีกที ก็ดอกไม้สมนามเจ้าตัว... ‘พวงชมพู’ ที่ปลูกไว้ใกล้เรือน โดยทำ
ปะรำ ชุ่มไม้โปร่งให้เกาะเลื้อยลดพันไปมา ด้วยไม้เลื้อยพันธุ์นี้มีมือเกาะที่ออกมา
ตามซอกใบ...ใบเดี่ยวรูปสามเหลี่ยม ฐานใบหยักเข้าคล้ายรูปหัวใจ ปลายใบจะ
แหลม ขณะที่ขอบใบหยักเป็นคลื่นน้อยๆ ส่วนกลีบดอกอันบอบบางสีชมพูอ่อน
หวานนั้นเองละม้ายคล้ายนวลแก้มคนช่าง ๆ ไม่มีผิด

พวงชมพูในภาษาไทย...แต่ในภาษาอังกฤษ บุรุษผู้เป็นพ่อของลูกเคยอ่าน
แล้วแปลให้ฟัง ระหว่างที่ลูกยังอยู่ในครรภ์...รำเพยจำได้แม้กระทั่งดวงตาคมกริบ
แฝงแววอ่อนโยนและเข้มแข็งพร้อมกันไปของเขา สายตาที่อาบไว้ด้วยความรักและ
ห่วงใย เฟ่งจับดวงหน้าหล่นอย่างจดจ่อ ประหนึ่งว่าความในใจของเขาและของ
หล่นจะรวมกันอยู่ที่ลูกน้อยผู้รอวันเวลาอันเหมาะสมที่จะเกิดมาให้ได้ชายชม อีก
เป็นพยานแห่งความรัก...รักแรก รักแท้ แน่นักที่พ่อและแม่ได้ร่วมจิตวิญญาณเข้า
ไว้ด้วยกัน เป็นลูกสาวผิวขาวผุดผ่อง น่ารักน่าเอ็นดู สวยสดงดงามสมใจทั้งแม่
และพ่อเสียเหลือเกินแล้ว

‘ถ้าลูกของเราเป็นผู้หญิง เพื่อยากจะตั้งชื่อลูกว่า พวงชมพู นะคะคุณ...

แม่อื่อเป็นดอกไม้เงคะ ลูกสาวก็ควรจะมีอื่อเป็นดอกไม้เหมือนกัน พวงชมพูในภาษา
อังกฤษเขาเรียกอะไรคะ’

‘Chain of Love...Love’s Chain...Hearts on a Chain ก็
เรียกดี...มีความหมายตรงใจทีเดียว ลูกเป็นโศแห่งความรักของพ่อและแม่แน่นอน
ต่อไปในวันข้างหน้า...วันที่ลูกโตเป็นสาวอย่างแม่ สวยงาม อ่อนหวานเหมือนแม่
ลูกคงจะโศคดี มีวาสนา ได้เป็นโศแห่งความรักของคนทั้งรักลูก และลูกก็รักเขา
เหมือนความรักของพ่อและแม่เงคะ’ บุรุษผู้เป็นผู้ก่อเกิดลูกสาว เป็นสุภาพบุรุษ
ลูกผู้ชายอย่างจริงแท้

นอกจากจะมีความสุภาพ นุ่มนวล รู้จักมารยาทสากลและวัฒนธรรมประ-
เพณีไทยอย่างถูกต้องแล้ว ยังปฏิบัติตามจนเกิดเป็นนิสัย ความเคยชิน

โดยเฉพาะการให้เกียรติสตรี...ไม่เคยเลยที่รำเพยจะได้ยื่นเขากล่าวโศหา
ความสตรีผู้ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ไม่ตำหนิตืดเย็น ไม่เปรียบ
เทียบ แม้อีกๆลงไปใจเขาจะบ่มความเจ็บปวด ไม่เป็นสุข ไม่รัก ไม่ชอบเพียงไร

หล่อนได้ข่าวคราวความไม่เป็นสุขสงบของเขาจากผู้อื่น...ผู้ที่มีคุณธรรม
ศีลธรรมประจำใจ ไม่ประสงค์จะนินทาให้ร้ายใคร หากบอกเล่าตามความเป็นจริง
เพื่อรำเพยจะได้พิจารณาทุกข์สุขของเขาและของตนเอง...แน่ละ ผู้บอกเล่ามีโศใคร
อื่น แต่เป็นมิตรสนิทของครอบครัวเขา...คุณน้อมจิต เศรษฐินผู้มีโรงงานประดิษฐ์
สินค้าพื้นบ้านที่มีชื่อของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สตรีวัยกลางคนผู้มีส่วนช่วยให้ผู้หญิงในตำบลที่รำเพยเกิด โศ และอีกหลาย
ตำบลมีงานทำนอกเวลา เพื่อเป็นรายได้เสริมช่วยครอบครัว...น้องชายคนเดียวของ
คุณน้อมจิตเช่นกัน เป็นเพื่อนสนิทกับ ‘พ่อของลูก’ ภรรยากับภรรยาก็ดูเหมือน
จะสนิทชิดชอบเป็นพิเศษ ด้วยอยู่ในวงสังคมที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจเสมอกัน
อีกด้วย

ข่าวสารต่างๆ จึงผ่านมาให้รำเพยได้พิจารณาเสมอๆ ถึงกระนั้นผู้ให้ข่าวคราว
ก็มีคุณธรรมประจำใจอย่างแท้จริง เมื่อเปรยๆ ให้หล่อนรู้อย่างเ็นดู สงสาร

‘แม่เพยเป็นคนดี มีศีลธรรม ใช้ธรรมะประคับประคองอารมณ์ จิตใจได้ดี
น่านับถือ...ฉันขอชื่นชมอย่างใจจริง เพราะอย่างนี้ฉันจึงได้เล่าเรื่องทุกข์สุขของคุณ

มานิตให้เธอรับรู้ เชื่อใจว่าแม่เพยไม่ใช่คนที่จะก่อกุศลให้ใครง่าย ๆ...ที่เล่าให้ฟัง เพราะเข้าใจ เห็นใจในความรักของแม่เพยและพ่อของลูกสาวว่า เป็นความรักครั้งแรกจริงแท้ ที่ใครๆก็รู้อย่างใหญ่ เลิศล้ำ ต้มตำ ซาบซึ้งยากจะลืม...คุณจินดา ถึงได้ไม่กล้ามาอาละวาดบาทหลวงกับเธอ เพราะรู้แก่ใจดี การแต่งงานที่เกิดขึ้น ก็เพราะมีเดิมพันเรื่องเงินทอง ธุรกิจที่ครอบครัวคุณมานิตต้องขอพึ่งพาฝ่ายคุณจินดา...ถ้าพูดเรื่องความรัก ความปรารถนาของคนที่เป็นหวานตาหวานใจของกัน และกันละก็...ไม่ใช่...ไม่มีเลย...แม่เพยรักษาความดีงามของเธอเองให้มั่นคงนะจะ คุณมานิตฝากหัวใจเขาไว้ให้แม่เพยรักษา ยังฝากชีวิตของเขาอีกด้วย...ก็ลูกสาวนั่น ใจ...จริงมัย...ชีวิตเขา ตัวเขา จิตใจของเขาอยู่ในตัวยายหนูพวงชมพูนั่นแหละ...'

คุณพี่...รำเพยอดนึกถึงสตรีวัยกลางคนผู้นั้นไม่ได้ ก็ถ้อยคำแต่ละประโยค ของเธอคือความจริงแท้ๆ มิได้เสกสรรปั้นแต่ง เดิมสี่ส้น กล่าวโทษ นินทาให้ร้าย ป้ายสีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยเฉพาะเลย...ไม่เคยเลย

หลายครั้งคุณน้องมิจิตจะเอ่ยถึงที่มาของเรื่องราว แผลงข่าวอันเชื่อถือได้ จน รำเพยแทบจะต้องพบคนเหล่านั้นด้วยซ้ำไป

'น้องชายฉันที่เป็นเพื่อนรักร่วมชั้นเรียนที่อัสสัมชัญกับคุณมานิต...ก็เหมือนฉันนี่แหละ เหมือนยังงี้ แม่เพยพิจารณาเองแล้วกัน น่าจะเป็นยังงั้น จริงมัย... ก็พี่น้อง พ่อแม่เดียวกัน แต่น้องสะใภ้ฉัน...แม่ว่าสน...เขาเป็นแค่สะใภ้ ตอนสาวๆ ยังไม่แต่งงานกับลิขิต กับตอนนี้ ฉันไม่รู้จะพูดยังไงดี ก็เหมือนคุณจินดา บ้านใหญ่ของคุณมานิตละมัง...คนเราเปลี่ยนไปได้เหมือนกันนะจะแม่เพย เราเห็นแล้วก็ ปลงชะว่า มนุษย์แต่ละคนมีกรรมจากอดีตยังไม่พอ บางคนยังขาดปัญญา จึงก่อกรรมซ้ำซ้ำ แทนที่จะยุติความไม่ถูกต้อง สร้างบุญเพิ่มเติม...แม่เพยทำแต่คุณงามความดี...เสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว ไม่กรีดแผลในใจใครให้ต้องเจ็บปวด กุศลนั้นอยู่กับเรา กับลูกเรา เพราะเป็นกรรมตามเผ่าพันธุ์...แม่เพยเมตตา แม่เมตตาให้คุณจินดามากๆ สม่่าเสมอจะ...ส่วนคุณมานิต ฉันไม่ต้องแนะนำหรอก แม่เพยรู้แก่ใจดีแล้ว...จริงมัย...'

"แม่...แม่...พระออกจากวัดแล้วนะจะ" เสียงอ่อนโยนของคนข้างๆ ที่สูงโปร่ง จนเกือบจะทันความแบบบาง อ่อนแอ้นของมารดา แทรกขึ้นในความคิดคำนึงของ

ผู้เป็นแม่

ดวงตาดำขลับ คมโต จับจ้องตรงไปข้างหน้า ตามถนนดินลูกรังสีแดง...
ไรค์สวยสวยได้รูป ไค้งยาวตามแนวเปลือกตา จมูกโด่งเป็นสันน่าเอ็นดู รับกับแนวปากที่ดูชุ่มชื้นคล้ายกลีบเบ้าบางของดอกไม้สีชมพูอ่อนหวานที่แย้มยิ้มอย่างยินดี

รำเพยมองตามสายตาลูก...จริงๆ นั้นแหละ ถึงจะเป็นกิจวัตรประจำวันทุกเช้าที่แม่ลูกจะต้องออกมาเย็นหน้าบ้าน รอใส่บาตรพระก่อนไปโรงเรียน ตั้งแต่ลูกสาวยังเพิ่งจะหัดยืนได้ จวบจนทุกวันนี้

ความยินดีที่จะร่วมทางบุญกุศลของเด็กหญิงเกิดขึ้นเป็นไปอย่างสม่ำเสมอตั้งแต่ลืมตาตื่น ตามติดแม่เข้าครัว รู้เห็นกิจวัตรประจำวันที่แม่จะต้องหุงข้าวใส่บาตรทุกเช้า

แม่ลูกช่วยกันคนละไม้ละมือ แต่จะยิ่งสนุกหากผู้เป็นแม่เห็นอาการง่วงงุนงัวเงียของลูกสาวตัวเล็ก แม่จะเริ่มเล่าเรื่องต่างๆ ที่ผ่านมามีในชีวิตของตนเอง ไม่ก็ปูย่า ตายาย ลุงป้า น้ำอาให้ฟัง...

แน่ละ ความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งที่ติดตัวพวกชมพูมาแต่เกิดก็ว่าได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านหู มิได้หล่นหายหรือปลิวไปกับสายลม...ลิ้นซึกแห่งความทรงจำเก็บงำทุกเรื่องเป็นอย่างดี ด้วยเรื่องราวเหล่านั้น ช่วยให้เด็กหญิงรู้สึกอบอุ่น ทั้งยังคิดต่อไปว่า ตนมิได้มีเพียงมารดาคนเดียว แต่มีญาติพี่น้องอีกมากมาย แม้คนเหล่านั้นจะล้มหายตายจากไปแล้วก็ตาม สมดังที่เคยบอกแม่ประสาเด็กผู้โหยหาพ่อซึ่งนานๆ จะมาเยี่ยมเยียน เนื่องจากหน้าที่การงานทางราชการ มิให้ผู้ใดสนิทจับผิด ไม่ว่าจะงานในตำแหน่ง หรือจริยธรรม ศีลธรรม คุณธรรมก็ตาม

‘แม่จ๋า...แม่...ถ้าพ่อโตเป็นผู้ใหญ่อย่างแม่ อย่างป้านวลละก็ พู่จะแต่งงาน...จะแต่งงานชุดเจ้าสาวสวยๆ มี่งานเลี้ยง แล้วก็มีพระมาสวดมนต์ให้ศีลให้พร พู่จะมีลูกหลายคน เด็กๆ จะได้ไม่เหงา มีพี่มีน้องหลายคน วิ่งเล่นสนุกดิ้นแม่ แล้วพู่แก่เป็นคุณย่า คุณยาย จะได้มีลูกหลานคนโน้นมาคนนี่ไป...อีกคนไม่ว่างมาหากียังมีคนอื่นมาแทนโล่งละ...อ้อ...มีลูกแฝดก็น่ารัก เหมือนที่เขาลงหน้าหนังสือนั่นไง...’

เรื่องราวที่รำเพยรู้ว่าลูกสาวโปรดปรานก็คือ ความเป็นไปในชีวิตคนรุ่นปูย่าตายาย ผู้เคยอยู่ที่เรือนโบราณเก่าแก่ริมแม่น้ำลพบุรี...ผู้คนที่หล่อนบอกลูกว่า

‘เราเป็นชาวกรุงเก่าแท้ ๆ นะลูก ถึงพม่าข้าศึกจะเผาทำลายกรุง...พระนคร-
ศรีอยุธยาจนวอดวาย ต้องย้ายกรุงไปสร้างใหม่ที่ธนบุรีและกรุงเทพฯก็เถอะ บรรพ-
บุรุษของแม่ก็คงจะหนีพม่าอยู่แถว ๆ นี้แหละ พอพม่าภัยข้าศึกก็กลับมาอยู่ที่บ้านเดิม
ของเรา ไม่ได้อพยพไปไหนกับเขาหรอก...’

ส่วนป้านวลศรี ชาวกรุงเก่าด้วยกันอีกคนจะล้อเสมอ

‘แม่เพยของพู่ เขาเคยเกิดอยู่ในรั้วในวังก่อนกรุงแตกไงจ๊ะ...พอม่าเกิดใหม่
ชาตินี้ วิชาความรู้ที่เคยร่ำเรียนมาจากเจ้านาย เข้ามืดตกทอดมาถึงชาตินี้ วิชา
ทำไม้ดอกประดิษฐ์สารพัดแบบนั้นแหละพู่...’

สายแดดยามอรุโณทัยจับจีวรพระสงฆ์ที่เดินออกจากวัดเพื่อบิณฑบาต ดู
งดงามจับตาจับใจเด็กหญิงเช่นเคย พระภิกษุทุกรูปจะเดินเรียงแถวเป็นเส้นตรง
ไม่มีการแตกแถวเพ่นพ่านคนละทิศละทาง

ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงมีกิจวัตรประจำวันเหมือนกันในเรื่องการบุญการกุศล
วัฒนธรรม ประเพณีต่างๆ ซึ่งล้วนเริ่มมาจากต้นตอเดียวกันคือศาสนา เป็นสิ่งที่
ชาวบ้านยึดถือเป็นเอกลักษณ์มาแต่โบราณกาลตราบเท่าทุกวันนี้...

พระพุทธศาสนาสอนให้พุทธศาสนิกชนทุกชาติทุกภาษามีจิตใจอ่อนโยน มี
เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่คนทั่วไป โดยไม่เลือก
ชาติ ภาษา ศาสนา

เมื่อมีชาวต่างชาติ ต่างศาสนาเข้ามาขอพึ่งใบบุญ ขอเผยแผ่ศาสนาความ
เชื่อของพวกเขา อีกวัฒนธรรมประเพณีซึ่งมีศาสนาของเขาเป็นหลัก ชาวไทยทุก
คนก็มีใจเปิดกว้าง ปฏิบัติตามคำสอนและพระธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไม่รังเกียจเตี้ยฉฉนั้นท์ ใจแคบ เขี้ยมโหด...ตรงข้าม กลับอนุญาตยอมรับความ
แตกต่างเหล่านั้นเป็นอย่างดี

ทุกวันนี้ประเทศไทย ประชาชนคนไทยจึงไม่มีประวัติศาสตร์ของชาติบ้าน
เมือง ที่ผู้คนต่างชาติต่างศาสนาที่เข้ามาขอพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ต่อสู้ ฆ่าฟัน
โดยเอาศาสนามาเอ่ยอ้าง เช่นบ้านเมืองอื่นรายรอบที่เห็น ๆ กันกระจะตา นำสลด
หดหู่ใจเป็นที่สุด...ชาวไทยทุกศาสนาล้วนซาบซึ้งและอยู่ร่วมกันด้วยดีมานาน

การเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ไม่เคยใช้มีด ดาบ ปืนเป็น